

JODY
HEDLUND
DE JUISTE KEUZE

De juiste keuze

Eerder verschenen van Jody Hedlund:

De postorderbruiden:

Het bruidsschip

De kindertrein:

Waar het geluk wacht

Een stap in het licht

Wat blijft is liefde

Bakens van hoop:

De lichtwachter

Water en vuur

Baken van hoop

Voorbij de horizon

Thuishaven

Eilandlicht (e-novelle)

Luthers bruid

Een lied in de storm

De predikersbruid

De zendelingsvrouw

Zoeken naar Daisy

Een echte heer

Opstandig hart

Beteugeld door liefde

Jody Hedlund

De juiste keuze

De postorderbruiden – II

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Mark Hesselning
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3151 5
ISBN (e-book) 978 90 297 3152 2
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers
Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Runaway Bride* bij Bethany House Publishers, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA.

Copyright © 2020 Jody Hedlund. All rights reserved.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Wees sterk en moedig,
wees niet bevreesd en schrik niet voor hen terug,
want het is de HEERE, uw God
Die met u meegaat.
Hij zal u niet loslaten en u niet verlaten.*

Deuteronomium 31:6

1

Vancouver Island
18 september 1862

Misschien ontmoette ze vandaag de man met wie ze ging trouwen.

Op het hoofddek van het schip stond Arabella Lawrence volkomen stil zoals een dame betaamde, hoewel ze zowat flauwviel van opwinding bij het vooruitzicht haar aanstaande man te zien. Net als de anderen om haar heen gluurde ze zenuwachtig en met rode wangen naar de bovenste sport van de ladder in afwachting van een glimp van de mannen.

Na honderd dagen aan boord van het bruidsschip Tynemouth had ze gedacht klaar te zijn voor dit moment. Ze had meer dan genoeg tijd gehad om zich voor te bereiden tijdens de lange dagen op zee waarop weinig te doen was. Maar nu ze met de andere bruiden Vancouver Island had bereikt, kwamen alle onzekerheden op haar af.

Ze opende haar waaier en wuifde zich een paar keer koelte toe. De zeelucht was zacht voor september, en doortrokken van de geur van de zalm die de inheemsen gisteravond hadden geruild nadat het schip voor de Esquimalt Lagoon voor anker was gegaan.

In de schemering was het een angstaanjagend gezicht geweest toen de lange boomstamkano's over het glasachtige water kwamen aanglijden, vooral omdat er zoveel donkerharige en donkerhuidige lijven in elk vaartuig zaten. Sommigen van haar reisgenoten hadden angstig scheldwoorden gefluisterd, bang dat de inheemsen de Tynemouth zouden aanvallen, bang dat hun groep de halve wereld over was gereisd om ten prooi te vallen aan onthoofding en kannibalisme.

De zeelieden hadden de bruiden gerustgesteld en gezegd dat de inheemsen geen kwaad in de zin hadden, want als ze oorlog hadden gewild zouden de kano's vol zwaarbewapende mannen zijn die hun gezicht zwart hadden geverfd. Maar nu bevatten de boomstamkano's een mengeling van halfnaakte mannen, vrouwen en kinderen met vis, geen wapens.

Nu bij daglicht waren de inheemsen weg en de bezoekers die zich opmaakten om aan boord te komen, waren gearriveerd in grote sloepen, uitgedost in pak en met een hoge hoed op.

'Jullie moeten allemaal op je best zijn voor het ontvangstcomité,' zei hun chaperonne mevrouw Robb in het voorbijgaan. Hetzelfde had ze al eerder gezegd, toen ze hun opdroeg schone kleren aan te trekken voor de ontmoeting met de eerste groep gedistingeerde heren, die uit Victoria zouden komen om de vrouwen te begroeten en verse proviand te brengen.

Aan de bakboordkant van het schip glom de zoutwaterlagune als een spiegel en reflecteerde de naaldbossen en rotsige uitsteeksels. Daartegenover rezen in de verte de besneeuwde toppen van de Olympic Mountains aan de overkant van de Straat van Juan de Fuca op. Zo'n schitterend uitzicht had Arabella nog nooit gezien, daar wilde ze best elke ochtend bij wakker worden.

Aan stuurboord klonk een schreeuw en het kletteren van de ladder. Ze ademde beverig in.

'Zullen we een nettere rij vormen?' Mevrouw Robb klapte in haar handen naar de vrouwen. De lange, streng uitziende matrone was aan het begin van de reis al mager geweest, maar nu was ze werkelijk vel over been, haar wangen ingevallen en haar haar futloos.

Arabella veronderstelde dat ze allemaal dunner geworden waren. Ze speelde met een lok van haar lange, kastanjebruine haar. Ze had haar best gedaan om het tijdens de reis te blijven verzorgen en het elke dag voor het slapengaan honderd slagen te borstelen. Maar doordat ze zich de afgelopen maanden slechts met een spons had kunnen baden en haar haar nauwelijks had kunnen wassen, wilden haar dikke lokken vandaag niet mee-

werken. Zo kon ook een hoeveelheid rijstpoeder haar sproeten niet verbergen, waarvan er steeds meer op haar neus en wangen waren ontstaan, ondanks haar pogingen om de zonnestralen te vermijden.

Niet alleen haar haar en sproeten waren een probleem, maar ook haar jurken. Voortdurende zeeziekte had zijn tol geëist en de prachtige creaties van organdie, zijde en grenadine die haar eerst precies hadden gepast, hingen nu om haar knokige lijf. Alle dames hadden kort nadat ze aan boord waren gegaan hun hinderlijke crinolines uitgetrokken, maar vandaag droegen ze weer de onderrokken met stalen hoepels die hun japon opvulden.

Arabella voegde zich bij de andere dames om een presentabele ontvangstrij te vormen en wist dat ze ook moest glimlachen en babbelen. Het huwelijk was tenslotte iets waarnaar ze altijd verlangd had maar wat ze nooit had verwacht – althans niet met een echtgenoot van haar eigen keuze. Maar ze kon haar opstandige zenuwen evenmin temmen als de veranderlijke zee.

De bootsman leunde over de reling en greep naar de eerste man die de ladder opkwam. Toen zijn gestalte verscheen, viel er een stilte op het dek en Arabella gaapte net als alle anderen de nieuwkomer aan, al was zulk gedrag voor een dame buitengewoon onbetamelijk.

Toen de kaplaarzen van de man op het dek terechtkwamen, richtte hij zich op en greep naar zijn zwarte hoge hoed om te voorkomen dat die van zijn hoofd viel. De stand van zijn hoofd onthulde gedistingeerde trekken tussen een witte snor en lange, witte bakkebaarden. De man was beslist ouder dan ze had verwacht van de aanstaande echtgenoten.

Voor haar geestes oog verscheen het beeld van een ander oud gezicht. Een vleziger gezicht, met borstelige bakkebaarden. Een gezicht met harde, veeleisende ogen. Een gezicht waarvan de lippen misnoegd op elkaar waren geperst.

Arabella's rug begon te prikken, de verwondingen daar waren geheeld, maar de littekens waren gebleven. Ze sloot haar ogen voor de herinnering aan de afranseling, maar de pijn die haar

achtervolgde kon ze niet uitbannen.

Het is verleden tijd. Het zal niet meer gebeuren. In stilte herhaalde ze de geruststellende mantra zoals ze honderd keer had gedaan sinds ze aan boord van het bruidsschip was gegaan. In de Londense society was, op haar hoge leeftijd van vijftwintig jaar, de enige man die een oude vrijster wilde, twee keer zo oud als zij. Maar hier... in dit nieuwe land waar naar verluidt tien keer zoveel mannen waren als vrouwen...

Ze deed haar ogen net op tijd open om te zien dat kapitein Hellyer op de bejaarde heer afliep en hem een hand gaf. Op hetzelfde moment hees de bootsman nog een man aan dek, en toen nog een. Al gauw zwermden de bezoekende heren over het dek, sommige in burgerkleding, andere in het blauwe uniform van de Queen's Royal Navy.

Om beurten gaven ze de kapitein een hand, evenals verscheidene andere illustere passagiers, onder wie lord Colville, de scheepsarts, en pastor Scott, de tweede chaperon die de Columbia Mission Society aan de bruiden had toegewezen.

De vrouwen om Arabella heen vonden hun stem terug en hervatten hun opgewonden gesprekken, vooral toen de mannen rond begonnen te lopen. Toen de laatste bezoekers aan boord waren, richtte kapitein Hellyer zich eindelijk tot de hele groep.

De oudere heer die het eerst was aangekomen stelde zich vervolgens voor als de burgemeester van Victoria, de heer Edward Harris. Hij sprak vriendelijke welkomstwoorden uit voordat hij de meest vooraanstaande mannen van het comité aanwees: de hoofdbeambte immigratie, de directeur van de Kamer van Koophandel, de plaatselijke anglicaanse predikant van de Christ Church Cathedral en een heleboel anderen van wie Arabella de naam niet kon onthouden.

Al die tijd dat de burgemeester aan het woord was, lieten sommige mannen hun ogen brutaal over de vrouwen dwalen. De jongste weesmeisjes giehelden om al die aandacht en begonnen onder elkaar te fluisteren. Mercy Wilkins, een van de arme vrouwen uit de krottenwijken van Londen, probeerde hen

tot stilte te manen. Mercy was zelf amper ouder dan de meisjes, maar ze was op reis als een moeder voor hen geweest, en voor Arabella was ze meer dan vriendelijk geweest en ze had haar elke keer als ze ziek was verzorgd.

De vrouwen uit de lagere standen zouden morgen hun aanstaande man ontmoeten, als ze aan wal gingen en kennismaakten met de arbeiders, ambachtsmannen en mijnwerkers die het merendeel van de gemeenschap vormden. Als de geruchten klopten, wachtten in Victoria honderden van zulke mannen op hun komst. Echter, Arabella en de andere dames uit de bourgeoisie mochten een echtgenoot verwachten uit de bovenste lagen van de samenleving in Victoria, de elite en belangrijke mannen zoals degenen die aan boord waren gekomen.

Hoe dan ook, hun chaperonnes hadden hun ervan verzekerd dat elke vrouw, arm of rijk, de gelegenheid kreeg om een goede en vriendelijke echtgenoot te vinden.

Terwijl er onder de heren cognac en sherry werd uitgedeeld, begonnen ze zich wat vrijer te bewegen, ze benaderden de vrouwen en stelden zich voor. Arabella's stiefmoeder zou met ontzetting vervuld zijn door de brutaliteit van heren van goede komaf, die zich zonder fatsoenlijk protocol zelf voorstelden. Maar onder de omstandigheden zag Arabella geen andere optie.

Ze slikte, haar keel was dik van de zenuwen. Voor de duizendste keer sinds ze weggelopen was, werd ze door twijfel bekropen. Had ze er goed aan gedaan te vertrekken? Ze had haar familie nooit kwaad willen doen, maar haar verdwijning moest hen voor onmetelijke problemen hebben gesteld.

Ze streek over haar rok en vocht tegen het schuldgevoel. De elegante japon van smaragdgroene mousseline, afgezet met zwart fluweel, deed haar niet alleen aan haar familie denken, maar ook aan de levensstandaard die ze achter zich gelaten had. Hoewel de reisorganisatoren de dames ervan verzekerd hadden dat in Victoria een uitgaansleven bestond en dat Parijse trends werden gevolgd, was Arabella net als de anderen bang geweest dat ze onderworpen zou worden aan ouderwetse mode en gewoonten.

In gedachten vermaande ze zichzelf. Ze mocht niet toegeven aan haar bange vermoeden, maar moest zich erop concentreren zo beheerst en verfynd mogelijk over te komen, zodat minstens één aanwezige heer haar zou opmerken. Na al die dagen op zee in die krappe ruimtes was ze niet op haar best. Maar ze had vast wel kans op een huwelijkskandidaat nu zoveel mannen een echtgenote zochten.

Verscheidene marineofficieren kwamen op de rij af. Uitgedost in een smetteloos witte broek en frisse blauwe jas straalden de mannen autoriteit uit. Arabella zag de gouden strepen rond hun manchetten en de epauletten op hun schouders en vermoedde dat het officieren waren met een hoge rang.

‘Dames,’ zei de langste van de drie toen hij vlak bij Arabella en haar reisgenoten bleef stilstaan. Hij neeg zijn hoofd en lichaam in een lichte buiging. ‘Zou u zo vriendelijk willen zijn ons toe te staan onszelf voor te stellen?’

De mannen noemden op waardige wijze hun naam. ‘Luitenant Drummond van de HMS Foftail,’ zei de lange officier. Hij keek eerst naar Arabella en toen naar de andere vrouwen.

Onder zijn marinepet met platte rand was zijn golvende ravenzwarte haar netjes gekamd. Door zijn donkere bakkebaarden, verzorgde snor en de boog van donkere wenkbrauwen boven zijn diepliggende ogen zag hij er charmant uit.

Terwijl de andere vrouwen zich voorstelden, gaf luitenant Drummond passende antwoorden, maar intussen bleef zijn aandacht terugkeren naar Arabella, zo opvallend dat er een blos naar haar wangen kroop.

Ze wuifde zich met haar waaier koelte toe en deed haar best om rustig te blijven.

‘Dit is juffrouw Arabella Lawrence.’ Juffrouw Spencer vulde de gevallen stilte. Al was de jonge vrouw afgefallen tijdens de reis, ze was nog steeds wat mollig. Normaal droeg ze vlechten om haar hoofd, maar in plaats daarvan had juffrouw Spencer Arabella gevraagd haar haar te verzorgen om er aantrekkelijk uit te zien. Nu juffrouw Spencer stralend van verrukking glimlachte, was ze beslist knap.

‘Juffrouw Lawrence,’ zei de luitenant weer met een buiging, ‘het is een genoegen met u kennis te maken. Ik hoop dat Vancouver Island u tot dusver bevalt.’

Nu de aandacht op haar gericht was, antwoordde Arabella met beheerste waardigheid, zoals haar stiefmoeder haar had ingeprent: ‘Ja, dank u. Vancouver Island is werkelijk prachtig.’

Zijn mondhoeken gingen omhoog in een lichte glimlach, die haar vertelde dat het antwoord precies was zoals hij van een dame had verwacht.

‘Als de dames eenmaal in Victoria geïnstalleerd zijn, hoop ik dat u ons zult toestaan u meer van het gebied te laten zien.’ De uitnodiging van de luitenant was tegen iedereen gericht, maar zijn blik liet Arabella niet los.

Ze zou gevleid moeten zijn. Dit was toch wat ze wilde? Maar in plaats van prettige opwinding liep er een rilling over haar rug, die haar herinnerde aan de pijn die mannen konden toebrengen. In gedachten keerde ze terug naar vier maanden geleden, naar de dag dat haar vader haar in zijn kantoor had geroepen om haar te vertellen dat hij een partij voor haar gevonden had.

Half verborgen achter bergen papieren op zijn bureau had hij het nieuws verteld, zonder op te kijken van de documenten voor hem.

Ze had naar de ronde kale plek boven op zijn hoofd gestaard terwijl de vragen door haar heen gingen. *Wie? Wanneer? Waarom?*

Na jaren zonder huwelijkskandidaten had ze ten slotte moeten aanzien dat haar jongere zus Florence trouwde en daarna een baby kreeg, en Arabella had in stilte getreurd om het verlies van de levenslange droom van trouwen en een gezin stichten. En ze had zich erbij neergelegd ongetrouwd te blijven, zoals zoveel andere vrouwen van haar stand die zich in hetzelfde lastige parket bevonden. Het was in Londense kringen geen geheim dat er niet genoeg geschikte mannen waren, nu zovelen de laatste jaren waren geëmigreerd.

Arabella stond in haar vaders kantoor en wachtte zedig tot hij

haar meer informatie zou geven, hoewel haar maag omdraaide van ellende.

Na enkele ogenblikken van stilte zuchtte hij diep, zette zijn pen in de inktpot en leunde achterover in zijn stoel. Zelfs toen weigerde hij haar aan te kijken. ‘Arabella, dit is het beste voor iedereen,’ begon hij. Toen zweeg hij en streek met een hand over zijn keurig verzorgde baard, zoals altijd als hij zenuwachtig was.

Weer wachtte Arabella tot hij verderging. Ze probeerde vanbuiten beheerst te blijven terwijl vanbinnen alles overhoop lag.

‘Je stiefmoeder denkt dat je tevreden zult zijn,’ zei hij, alsof Elizabeths verklaring het belangrijkste was.

Arabella wenste dat ze op het oordeel van haar stiefmoeder kon vertrouwen, maar ze had door de jaren heen de harde les geleerd dat Elizabeth zich maar om twee mensen bekommerde – om zichzelf en om haar zoon. Wat Elizabeth deed, inclusief het opvoeden van en moederen over Arabella en Florence, was bedoeld om haar eigen status te verbeteren.

‘Hij zal je goed kunnen onderhouden,’ voegde haar vader eraan toe.

‘Wie, vader?’ perste ze eruit, al wist ze niet of ze het antwoord wel wilde weten.

Vader tastte naar zijn pen en doopte hem in de inkt. ‘Meneer Major.’

Arabella kon niet voorkomen dat ze van schrik naar adem snakte.

‘Hij wil je per se hebben, Arabella.’ De stem van haar vader klonk zeldzaam verontschuldigend. ‘Niets wat ik zei, kon hem ervan afbrengen.’

‘Hij is ouder dan u, vader.’ De klacht was net zo ongepast als haar vaders verontschuldiging. Arabella wist dat dames hun negatieve gedachten voor zich moesten houden, dat men slechts inschikkelijke en aangename woorden diende te spreken.

‘Er zijn andere kwesties van meer belang dan leeftijd.’ Vader staarde naar het papier met cijfers dat voor hem lag. ‘Zoals je stiefmoeder zegt, zul je eindelijk je eigen huishouding kunnen

leiden en kinderen krijgen, en het zal je je hele leven aan niets ontbreken. Dat zal enig nadeel toch wel goedmaken?’

Meneer Major was niet alleen oud genoeg om haar grootvader te zijn, hij was ook een moeilijk mens. Als president van de bank waar haar vader werkte, was meneer Major de bron van veel misnoegen in haar vaders leven. Misschien zou haar vader door deze verbintenis een betere positie krijgen en werd zijn leven bij de bank makkelijker.

En misschien had haar vader gelijk en zouden de voordelen van een huwelijk de onaangename eigenschappen van meneer Major goedmaken. Ze zou een eigen huis hebben en haar vader en Elizabeth niet langer tot last hoeven zijn. Ze zou een baby kunnen krijgen en dat zou de pijn verlichten die elke keer als ze Florence met haar kindje zag alleen maar groter werd. En meneer Major zou zeker in staat zijn haar alle luxe te verschaffen waaraan ze gewend was geraakt, en zelfs meer.

‘Nou?’ vroeg haar vader en hij keek haar voor het eerst aan. De vermoeidheidsrimpels om zijn ogen en zijn hangende wenkbrauwen vertelden haar dat ze maar één antwoord kon geven.

‘Zeker, vader.’

‘Hij wil dat de bruiloft over vier weken plaatsvindt in de kerk.’

‘Zo snel?’

‘Hij zegt dat hij te oud is om tijd te verdoen met verkering.’

Natuurlijk. Een man van meneer Majors leeftijd zou niets willen uitstellen uit angst voor die tijd in zijn graf te belanden.

Arabella slikte een ruwe opmerking in. ‘Goed, vader. Ik zal onmiddellijk beginnen met de voorbereidingen voor de bruiloft.’

Hij keek iets vriendelijker. ‘Je bent een braaf meisje, Arabella.’

De lof versterkte haar voornemen om het gearrangeerde huwelijk tot een succes te maken. Ze had haar droom op een eigen gezin opgegeven. Nu bood God haar genadig een kans. Misschien zouden meneer Major en zij nooit een duurzame liefde delen, maar ze kon toch proberen enige genegenheid voor hem te ontwikkelen?

‘Het welkomstcomité heeft voor deze week een regatta op

het programma staan,' zei luitenant Drummond. 'We zouden vereerd zijn als u ons gedurende de race gezelschap wilt houden.'

Arabella landde weer in de huidige conversatie en probeerde het onheilspellende voorgevoel van zich af te zetten. Waren die mannen betrouwbaar? Haar blik ging van de ene heer naar de volgende. In hun mooiste kleren hadden ze een achtenswaardig voorkomen. Ze zagen er allemaal uit als het soort mannen dat een geschikte echtgenoot zou zijn.

Maar hoe kon je werkelijk weten wat daaronder zat, zeker als de etiquette boven alles beleefdheid en welgemanierdheid eiste, en ware gevoelens en ware gezichtsuitdrukkingen verbloemd werden ten gunste van starre zelfbeheersing?

Hoe had ze zich ooit in staat kunnen achten om opnieuw te beginnen? Stel dat ze uit de ene vreselijke situatie was weg-gelopen om terecht te komen in een andere die even afschuwelijk was?

Plotseling begon ze snel en oppervlakkig te ademen. Haar handen trilden en ze klemde ze stevig in elkaar om geen aandacht te trekken. Ze keek rond of ze kon ontsnappen, ze moest zich herstellen voordat ze een slechte eerste indruk maakte op die mannen. 'Wilt u me een ogenblik excuseren?' zei ze tegen niemand in het bijzonder.

Luitenant Drummond stak als eerste zijn hand uit om haar te steunen. 'Kan ik u ergens mee van dienst zijn?'

Ze neeg dankbaar haar hoofd. 'Dank u, meneer. Maar ik blijf niet lang weg.'

Voordat iemand haar vertrek kon voorkomen, glipte ze naar de gang die van het hoofddek af naar de passagiershutten leidde. Ze had alleen maar even tijd nodig om haar gedachten te verzamelen en alle redenen te bedenken waarom ze met het bruidsschip mee was gegaan.

Ze liep veel te snel weg, maar terwijl ze een poging deed om haar pas te vertragen tot een damesachtiger tempo hoorde ze voetstappen achter zich die haar ertoe aanzetten nog sneller te lopen.

De deur van de scheepslounge stond half open, ze glipte naar binnen en deed zachtjes de deur achter zich dicht. Met haar hand op de knop luisterde ze en verstijfde toen de harde voetstappen dichterbij kwamen. Toen ze snel langsliepen, ontspande ze en legde haar voorhoofd tegen de gladde eiken deur.

Ze ademde luidruchtig uit. ‘Lieve help, Arabella. Wat doe je?’ fluisterde ze hard in de onverlichte ruimte. ‘Je kunt niet elke keer weglopen als je ergens bang voor bent. Waar is je moed gebleven?’

Ze had in de afgelopen maanden geprobeerd om kalm te blijven, maar ze had al te vaak haar daden laten bepalen door angst. Ze haalde een paar keer diep adem en stak haar kin naar voren. ‘Je moet terug, je onder de mensen begeven, en datgene zien te bereiken waarvoor je gekomen bent.’

Achter haar werd een keel geschraapt.

Ze hapte naar adem en draaide zich om, haar handen tegen haar borst gedrukt. Aan de andere kant van de lange eettafel stond een man met in elke hand een rond brood. Hij hield ze in de lucht boven een schaal, die nog meer broden bevatte evenals kleinere bolletjes. Uit de bijna lege mand die op tafel stond, begreep ze dat hij bezig was geweest het verse brood uit te laden.

Door de patrijspoorten in de muur achter hem viel schuin licht naar binnen, genoeg om een knap gezicht te onthullen, met een schaduw van stoppels die pasten bij de donkerbruine lokken die krullend over zijn voorhoofd vielen. Zelfs in het schemerlicht was het blauw van zijn ogen niet te verhullen, noch de pretlichtjes die erin dansten.

‘Misschien kan ik u helpen met datgene waarvoor u kwam,’ zei hij op hartelijke toon, terwijl hij haar een lach schonk die een kuiltje laag in zijn kin deed verschijnen.

Enkele seconden was Arabella sprakeloos en probeerde te begrijpen wat er gebeurd was. Nadat ze van de ene ongemakkelijke ontmoeting was weggelopen, had ze zich kennelijk halsoverkop in de volgende gestort.

Hij schikte de broden naast de andere op de schaal en veeg-

de zijn handen af aan een schort dat nodig in de was moest. ‘Arabella?’ Hij stak over de tafel zijn hand naar haar uit. ‘Ik ben Peter Kelly. Pete. Je nederige dienaar.’

Arabella kon alleen maar ontzet staren naar de man die de brutaliteit had om haar bij haar voornaam aan te spreken en ervan uit te gaan dat hij haar een hand kon geven. Dat waren allebei volkomen onacceptabele manieren om met een dame om te gaan. De etiquetteregels vereisten dat ze zich van deze man afwendde en deed of ze hem niet zag staan. Maar aangezien ze de enige twee mensen in de eetzaal waren, wist ze niet wat ze moest doen. De opvoeding van haar stiefmoeder had haar op een dergelijke situatie niet voorbereid.

‘Juffrouw Lawrence,’ zei ze om hem op zijn plaats te zetten.

Moest ze onmiddellijk vertrekken? Ze overtrad tenslotte nog een regel door met hem alleen te zijn. En hij was een volkomen vreemde. Ze kon niet voorspellen wat hij haar kon aandoen, zelfs met de tafel tussen hen in.

Alsof hij haar groeiende angst voelde, liet hij zijn hand vallen en grinnikte nog een keer – een lichtelijke scheve grijns die hem iets jongensachtigs gaf. ‘En, *Arabella*,’ zei hij met nadruk op haar voornaam, ‘is het te veel gehoopt dat je hier naar binnen snelde om mij te ontmoeten, de knapste vent van het eiland?’

‘Ik wist niet dat u hier was.’ Ze zei het eerste wat in haar opkwam en wenste toen dat ze het niet had gedaan.

‘Misschien heeft God het zo beschikt.’ Zijn heldere blauwe ogen plaagden haar en er stond een vriendelijkheid in te lezen die haar ontwapende.

‘Ik sprak met het welkomstcomité.’ Haar tong leek een eigen wil te hebben en struikelde weer over zichzelf. ‘En ik had even frisse lucht nodig. Dat is alles.’

‘Ja.’ Hij wuifde met zijn hand door het schemerige vertrek. ‘Ik neem aan dat de lucht in deze ruimte zo fris is als het maar kan.’

‘Zeer verfrissend, eigenlijk.’ Ze kon zich wel voor het hoofd slaan om die domme opmerking.

‘In dat geval zal ik je er niet van weerhouden te genieten van

de frisse lucht. Misschien doe ik zelfs wel mee.'

Terwijl hij hoorbaar inademde en luid uitblies, kon ze alleen maar naar hem kijken met een mengeling van verlegenheid en fascinatie. Door de beweging spande zijn overhemd strak om zijn schouders en werden zijn brede borst en stevige spieren benadrukt.

Hij ademde nog eens in en uit, dit keer nog dieper. 'Heerlijk,' zei hij met een blik op haar gezicht. 'Heel verfrissend.'

Flirtte die man met haar? Ze was niet gewend met mannen om te gaan, laat staan knappe jonge mannen. Moest ze zich geveleid voelen of beledigd zijn?

Ze schudde haar hoofd en trok haar schouders naar achteren. Wat deed het ertoe hoe ze zich voelde? Deze man was haar zorg niet, zoals luitenant Drummond en de andere heren van het welkomstcomité. Heel fijne mannen die hopelijk nog steeds op haar wachtten.

'Ik moet terug naar de bijeenkomst.' Ze draaide aan de kruk van de deur.

'Vergeet je niet iets?' vroeg hij. In zijn blauwe ogen was een ernstige blik verschenen.

Haar hand bleef stilliggen. 'Pardon?'

Voordat ze kon uitmaken of ze echt veilig bij hem was, kwam hij om de tafel heen. Terwijl hij op haar afkwam, deed ze de deur wijd open, haar hart bonsde. Ze wilde de gang in gaan, maar voordat ze kon ontsnappen, pakte hij haar hand en drukte er iets in.

'Je moet.' Hij sloot haar vingers om een X-vormig voorwerp en deed een stap achteruit naar de tafel.

'Mijn moet?'

'Ja, was je daar niet naar op zoek toen je hier binnenkwam?'

Ze opende haar hand en keek neer op een zilveren kruis. Het was onversierd, zonder kunstige graveringen, glad geworden door het dragen en toch stevig en robuust.

'Het zal je moet geven zoals niemand anders dat kan.' Dit keer klonk hij oprecht, zonder een spoor van flirten.

Ze aarzelde. Zo'n geschenk kon ze toch niet aannemen...

'Je mag het houden,' zei hij.

Haar vingers gleden over de gladde randen. *Moed*. Dat kwam ze al lange tijd tekort. 'Ik kan niet –'

'Ik neem het niet terug,' zei hij gedecideerd en hij liep om de tafel heen verder van haar weg. Toen hij de mand bereikte, begon hij die verder uit te laden.

Ze sloot haar vingers om het kruis. 'Dank je.'

Hij keek even op, brood in de hand. 'Graag gedaan.'

Op de een of andere manier deed de warmte in zijn ogen en in zijn woorden iets fladderen in haar buik, een fladderen dat onbekend en angstaanjagend was. Ze sloeg haar ogen neer, hield haar hoofd een beetje schuin en knikte. Toen nam ze de benen.

